

Portfolio Francis Keating

Fotografie mne zaujala před deseti lety, před víc než pěti lety se stala mým povoláním. Když jsem žil v maďarské Budapešti, v roce 1987 jsem začal poprvé fotografii studovat. Následkem tohoto kurzu byly některé z mých prací vystaveny v prostorách Budapešťského fotoklubu – prý nejstaršího fotoklubu na světě. V roce 1988 jsem se vrátil do Austrálie a pokračoval ve studiu fotografie na Queensland College of Art. V roce 1999 jsem se přestěhoval na Tchaj-wan, kde jsem uspořádal několik výstav umělecké i dokumentární fotografie, převážně žemobilů. Současně jsem jako volný fotograf pracoval pro časopisy (S-K, Maxim), „plavkové“ kalendáře, a konečně jsem i fotografoval lipenky pro tchajvanského agenta italské návrhářské firmy Paola. V současné době žiji v Hongkongu.

Na svých fotografiích se snažím zachytit ducha nebo duši, jistou emoci, kterou by diváci mohli sdílet. Raději se soustředím na černobílou fotografii, protože má nadčasovou sílu.

Nejdůležitější věcí ve fotografii je světlo. Používám je ke zdůraznění různých nálad a pocitů: někdy mezi trápením a radostí. Při kompoziční snímku často využívám pohledů z nezvyklého úhlu, abych divákovi ukázal objekt – ať je to budova, objekt, nebo přírodní útvar tak, jak ho ještě nikdy nemohl vidět.

Intračervený svět

Text Prof. PhDr. Ludvík Baran, DrSc.

Obrazove dominanty metafory

Ztracený ráj

AKTUÁLNÍ FOTOGRAFIE, kromě indiferentního popisného záznamu a vizionářské introspekce, zobrazují svět v podstatě ze dvou stran: z lepší a horší. Krajinná se vyhýbají devastovaným krajinám (kořistění, průmyslová invaze, devastace přírodního bohatství) a zdůrazňují neporušenost, přirozenost, soulad. Někdy se pokoušejí „romantizaci“ přetvářet „umělou tvář“ země a prostředí. Environmentalisté naopak zobrazují „jizvy“ země, eventuálně strádání člověka. Existuje tedy „krása“ a „ne-krása“, nesoulad v přeneseném smyslu „žít a smrt“. V běžném lidském prožívání stojí potup morálka proti brutálnosti, vraždě, loupeži, násilí, msta a ve společnosti lež, korupce, útlak, poroba, klam. Zobrazení negace, neduhů, poklesků, ústup morálky, chodoba, nemoci, katastrofy, neštěstí jsou však přitažlivé ve své negaci, tvarové destrukci. Tak jako v antice byla odpudivě „krásná“ Megaira (Megera), děsivý Leviathan, přitažlivý Antikrist, tak se zvědavým odporem prohlížíme dnes ilustrace z katastrof, vražd,

zmrzačených nebo jen znetvořených, starých a nemocných, hladových a těch, kteří žijí na okraji společnosti. Prý ukazujeme ošklivost a bídu světa, abychom „změnili svět“ k lepšímu. Přitom jde o jiné osvojení světa. Je to jiná poloha estetického vnímání. Aristoteles to označil jako porvedání „krásna“ proti ošklivosti. V realitě vzbuzuje styk s ošklivostí negaci, odpor, v obraze či umění (film, televize, hra) fascinuje – buď vždy emoce. Deformace, disharmonie, info-málnost burcuje šokem, absurditou, nepřetvářivostí. V literatuře a na divadle a v rituálech se kategorie „krásy a nekrásy“ staví vedle sebe. Francis Keating, australský fotograf, v cyklu „Ztracený ráj“ zobrazením i skladbou používá metaforické objekty, prostor i tonalitu obrazu ke kritickému obrazu destrukce, devastace, ohrožení života. Záměrně přerušuje konvenční těšení obrazu, ale zachovává čitelnou realitu. Deformace ležící nahé dívky na skalisku mořské zátoky s obrovským průmyslovým závodem ukazuje naprostou ztrátu iluzí o kráse

Příliv

Ztracený ráj II.

Nebeská těla 3

Nebeská těla 4

i svobodě světa. Druhý obraz zhroutené postavy s odhozenými pneumatikami v písku metaforicky vyslovuje „zneužití“ přírody, lidského světa. Proti prvnímu záběru má skoro grafické uspořádání. Je to obraz marnosti, prohraného zápasu o místo na světě. Jako existenciální fragment zhroutení působí akt klečící ženy s visícím nadrem. Z ladných křivek těla zůstalo otcováním nohou, ruky, pouze křehovité sevření. Může se jen stěží považovat za zestetizování aktu. Deformace těl a vysoký kontrast fotografie známe z anglické, polské, maďarské fotografie, ale v expresivní skladbě s vyvážením části a celku. Akt je součástí optických montáží, kdy se promítá do oblak plujících nad krajinou. Dva záběry z cyklu „nebeská těla“ montáží do členitých mraků části ženských těl. Montáž napjatých nohou, které mají naznačit plynutí, je tak konkrétní v kresbě, že při zakrytí levého rohu vidíme zvlněné sošné pláne a nad nimi bouřné nebe. O splnutí dvou realit do jedné tu tedy nejde. Zdatilejší je splnění u druhého záběru. Obrovitá ruka a stehno ženy se noří z mraků. Nemůže být pokládáno za krajinu. Obě spojení jsou však dost tvrdá. Nevychází se ze shodných linií, kontrastu a málo se prosazuje průlnutí hmot. Černobílá škála kresbu uklidňuje. Mýtické personifikace přírodních jevů dovedl mezi fotografy k mistrovství Milošlav Štibor (nar. 1927) – voda, moře, mlha, mrak – a mezi malíři český mistr, génius František Kupka (1871 – 1957), který tešil v nefigurativním zobrazení pohyb hmot a symbolických metafor oslavy země i sfér vesmíru. Vkládal do vzdušných prostorů či na obzor ženské akty – kromě dominantních metafor spojením více realit či motivů. Metaforické proměny jevové skutečnosti lze dosáhnout i převrácením tonalit, což umožňuje snímání na infračervený citlivý materiál. Keating vybral pohádkovou osídlenou krajinu s parkovitým peostorem stromů a podařilo se mu vybrat i bílé obláčky opakující tvar listnatých stromů. Vadou rozvrhu této exotické krajiny jsou tonální i tvarové nevyváženosti. Máte-li černou škálu vyvážit, tmavá obloha vpravo ruší přesahující věrve stromu. Je skalní útvar hlavním motivem, nebo jde o háj a sídlitě? Zakryjeme-li horní třetinu obrazu, vyroste stromy a bizarní kamenné dvoubarevné plato se stínem skály naphiž. Zdá se, že autor pracoval málo s variantami a zaznamenal fakt v jiné snové tonalitě. Ukázal tři přístupy: kritický, poetičační, grafický. Obrazové dominantní metafory vyhledává programově s různým výsledkem.

